

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 406/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a ľudských slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 2, čl. 144 ods. 1 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 64/2011 z 28. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2012 doručená sťažnosť Ing. V. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a ľudských slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, čl. 2 ods. 2, čl. 144 ods. 1 a čl. 154c ods. 1 ústavy, ako aj čl. 1 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 64/2011 z 28. marca 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Dňa 12. 7. 2000 bol v regionálnom denníku „K.“ publikovaný článok s názvom „Rekonštrukcia námestia v Š. presiahne 40 miliónov – vysoké náklady chceli dať prešetriť prokuratúre“. Aj keď článok napísal redaktor denníka, jeho osobný vklad do článku predstavovala len redakčná úprava informácií, poskytnutých redaktorovi starostom mestskej časti K. Po obsahovej stránke sa jednalo o interpretáciu vyjadrení starostu a o citácie z jeho vyjadrení, bez akéhokolvek hodnotiaceho úsudku zo strany redaktora. Článok bol spracovaný a publikovaný na základe požiadavky starostu.

Nakoľko podľa názoru spol. F. s. r. o. boli zverejnené informácie hrubo nepravdivé a poškodzujúce jej dobré meno, spoločnosť sa žalobou o ochranu dobrej povesti domáhala voči žalovanej mestskej časti zverejnenia ospravedlnenia a zaplattenia nemajetkovej ujmy. Spor bol vedený na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C 1216/2000. Celé konanie sa týkalo najmä dokazovania pravdy publikovaných informácií žalovanou mestskou časťou, resp. dokazovania nepravdivosti a poškodzujúceho charakteru zverejnených informácií.

Rozhodnutím súdu zo dňa 25. 5. 2010 som sa stal vedľajším účastníkom konania na strane žalobcu.

Rozsudkom zo dňa 11. 11. 2010, sp. zn. 20C/1216/2000 súd žalobu zamietol...

Doručený rozsudok som napadol odvolaním...

Odvolačí Krajský súd Košice vytýčil na deň 28. 3. 2012 odvolacie pojednávanie a v uvedený deň rozsudkom sp. zn. 1Co/64/2011 prvostupňové rozhodnutie potvrdil ... Odvolačí súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny, avšak z iných dôvodov, než

ktorými svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvostupňový a to, z nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného...»

Sťažovateľ videl porušenie ním označených základných a iných práv v nesprávnych právnych záveroch v rozsudku krajského súdu a v jeho nedostatočnom odôvodnení a uviedol:

«Súd nepriznal žalovanej mestskej časti K. pasívnu legitímáciu s poukázaním na fakt, že článok v denniku napísal redaktor denníka ako jeho zamestnanec a s odkazom na súdnu prax (Zborník stanovísk, správ a rozhodnutí Najvyššieho súdu III str. 181 až 182) a § 10 zák. č. 81/1966 o periodickej tlači teda nesie zodpovednosť za článok vydavateľ denníka. Z tohto dôvodu sa súd obsahom podaného odvolania a ani odôvodnením prvostupňového rozhodnutia ani nezaoberal...

K záveru o porušení mojich základných práv som dospel na podklade rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 31. 3. 2009, sp. zn. 23Cdo 1014/2007. V tomto rozhodnutí dospel súd k záveru, že pokiaľ bol zdrojom poškodzujúcej informácie subjekt, medzi ktorého povinnosti patrí obstarávanie informácií daného typu a ich zverejňovanie a pokiaľ tlačové periodikum informáciu zverejnilo bez pridania vlastných hodnotiacich úsudkov a typ informácie spadá do publikačnej oblasti periodika, potom je tlačové periodikum iba nástrojom zverejnenia a autorom a subjektom zodpovedným za obsah informácie je jej zdroj.

Som presvedčený, že vo veci 20C/1216/2000 sa jedná o analogickú situáciu:

Z výpovede redaktora vyplynulo, že článok bol publikovaný z iniciatívy starostu, ktorý si redaktora na rozhovor na danú tému „objednal“. Rozhovor redaktora so starostom sa uskutočnil v kancelárii starostu na miestnom úrade, v pracovnej dobe. Publikované informácie poskytol redaktorovi starosta ako štatutárny zástupca obce.

Som presvedčený, že pokiaľ by nebola žalovaná obec ktorá nepravdivé a poškodzujúce informácie poskytla redaktorovi prostredníctvom svojho štatutárneho orgánu (starostu), ale žalovaný by bol denník ktorý poskytnuté informácie uverejnil, v spore by nebolo možné uspieť a denník by sa žalobe ubránil. K tomuto presvedčeniu ma vedú nasledovné úvahy...

Zverejnené informácie sa... nesporne týkali činnosti obce a táto ich poskytnutie nemohla odmietnuť, nehovoriac o tom, že ich zverejnenie v tlači bolo iniciované samotnou obcou. Informácie boli na zverejnenie poskytnuté štatutárnym zástupcom obce v súlade s jeho právomocami (§ 13 ods. 1, 4, 5 zákona o obecnom zriadení). Z § 13 ods. 2 Zákona o obecnom zriadení vyplýva povinnosť starostu poskytovať pravdivé informácie, resp. s prihliadnutím na právo na nevedomý omyl, zákaz poskytovať vedome nepravdivé informácie.

Úlohou regionálneho denníka K. a náplňou jeho činnosti je zverejňovanie informácií zo života mesta K. a jeho mestských častí. V danom prípade nie je možné dospieť k záveru o pochybení denníka, nakoľko informácie na zverejnenie mu poskytol štatutárny zástupca mestskej časti/obce, jednalo sa o informácie verejného charakteru zo života mestskej časti, zdroj informácie mal zákonnú povinnosť poskytnúť len pravdivé informácie a keďže ich poskytol priamo najvyšší zákonný predstaviteľ mestskej časti, nielen že nebol dôvod poskytnutým informáciám neveriť či ich pravdivosti nedôverovať, ale nebolo ich ani kde ďalej overiť. Nikto „vyššie postavený“, „kompetentnejší“ či „zodpovednejší“ na strane zdroja informácie už nejestvuje. Redaktor denníka poskytnuté informácie nekomentoval a nepripojil k nim vlastný hodnotiaci úsudok. Informácie poskytol orgán verejnej moci, denník mal právo spoliehať sa na to, že tieto informácie sú pravdivé.

K zásahu do práv žalobkyne teda nedošlo zverejnením skreslených informácií či komentárom redaktora, ale zverejnením nepravdivých informácií poskytnutých orgánom verejnej moci, týkajúcich sa jeho činnosti, ktoré bol tento orgán povinný poskytovať, pričom týmto orgánom poskytnuté informácie boli vedome nepravdivé. Tohto si bola evidentne vedomá aj žalovaná mestská časť, nakoľko jej obrana v celom prvostupňovom konaní bola založená na predkladaní „dôkazov pravdy“ vo vzťahu k ňou poskytnutým informáciám.

Všetky tieto skutočnosti ma vedú k záveru, že žaloba proti denníku by nemohla byť úspešná...

Z predmetnej veci vyplýva, že porušiteľom práva žalobkyne nemôže byť nikto iný, než buď žalovaná mestská časť, alebo denník. Ako som už vyššie dôvodil aj s poukazom na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 23Cdo/1014/2007, v tomto špecifickom prípade je podľa môjho názoru zodpovednosť denníka vylúčená. Rozhodnutie odvolacieho súdu o nežalovateľnosti mestskej časti však v takomto prípade vedie priamo k porušeniu môjho základného práva

zaručeného čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože nikto tretí už ako zodpovedný do úvahy neprichádza.

Odvolací súd síce radikálne zmenil dôvod svojho potvrdzujúceho rozhodnutia a tento aj odôvodnil, odôvodnenie však nie je dostatočné, nakoľko súd sa nevysporiadal so špecifickým postavením zdroja/poskytovateľa informácie a bez posúdenia tejto otázky, len prosté poukázanie na zodpovednosť podľa § 10 zák. č. 81/1966 Zb., nesie podľa môjho laického názoru zjavné znaky formalizmu...

Predbežne, pred odborným doplnením tejto sťažnosti prípadne ustanoveným právnym zástupcom namietam, že rozhodnutím odvolacieho súdu boli porušené moje základné práva na spravodlivé prejednanie a rozhodnutie mojej veci, na dostatočné, správne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a právo na účinný a efektívny prostriedok nápravy zaručené čl. 46 ods. 1 v spojení s porušením čl. 2 ods. 2, čl. 144 ods. 1, čl. 154c ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru, v spojení s porušením čl. 1 Dohovoru, prípadne aj ďalšie základné práva, na ktorých definovanie a popis moje laické znalosti nestačia...»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie ním označených základných a iných práv a ním označených článkov ústavy, listiny a dohovoru rozsudkom krajského súdu, zrušil tento rozsudok a priznal mu „náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v sume 200,- €, ako aj náhradu trov konania a právneho zastúpenia“.

Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v konaní o ním podanej sťažnosti, a to s poukazom na svoju zlú finančnú situáciu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že na odvolanie sťažovateľa ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 C 1216/2000-295 z 11. novembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu – spoločnosti F., s. r. o., proti žalovanému „*Mestská časť K.*“ o ochranu dobrej povesti. Podľa sťažovateľa krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu na základe nesprávnych právnych záverov a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, čím porušil označené základné a iné práva sťažovateľa.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je

opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu a svoje závery ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, keď uviedol:

„Vzhľadom k tomu, že odvolanie vo veci bolo podané iba vedľajším účastníkom na strane žalobcu a vzhľadom na jeho právne postavenie v občianskom súdnom konaní, skúmal odvolací súd ako predbežnú otázku prípustnosť takto podaného odvolania.

Podľa § 93 ods. 4 O. s. p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Ako vedľajší účastník v konaní na strane žalobcu vystupuje fyzická osoba Ing. V. K. Tento bol spoločníkom ako aj konateľom spoločnosti pôvodného žalobcu predtým, ako na jej majetok bol vyhlásený konkurz. Za takejto situácie odvolací súd vyvodil záver, že

odvolanie podané vedľajším účastníkom neodporuje úkonom ani záujmom žalobcu, ktorý v súčasnej dobe vykonáva správcu konkurznej podstaty úpadcu – pôvodného žalobcu. S poukazom na tieto závery odvolací súd považuje odvolanie vedľajšieho účastníka za prípustné.

Na základe toho odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1, 3 O. s. p. na nariadenom odvolacom pojednávaní a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné. Odvolací súd považuje zamietavý výrok rozsudku súdu prvého stupňa za vecne správny, aj keď má za to, že jeho vecná správnosť vyplýva z iných formálnoprávnych dôvodov, než ktoré uviedol súd prvého stupňa.

Žalobca sa v konaní domáha v rámci práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby jednak morálnej satisfakcie spočívajúcej v povinnosti žalovaného ospravedlniť sa a jednak náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nebolo v konaní sporné, že k tvrdenému zásahu zo strany žalovaného malo dôjsť obsahom článku uverejnenom v denníku K. zo dňa 12. 7. 2000. Vykonaným dokazovaním bolo taktiež preukázané, že autorom článku bol redaktor denníka K. S., ktorý tento článok napísal v rámci plnenia svojich pracovnoprávnych povinností z pracovného pomeru, ktorý mal s vydavateľom uvedeného denníka. Za takejto situácie bolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa vyporiadať sa v prvom rade so základnými formálnymi otázkami zodpovednosti, teda predovšetkým či možno žalovaného v konaní považovať za pasívne legitimovaný subjekt.

Podľa § 10 ods. 1 zák. č. 81/1966 o periodickej tlači, za periodickú tlač zodpovedá vydavateľ, za ostatné hromadné informačné prostriedky príslušná organizácia, na ktorú sa vzťahujú všetky ďalšie ustanovenia platné pre vydavateľa.

Podľa ods. 2 z poverenia vydavateľa riadi hromadný informačný prostriedok šéfredaktor. Ďalej sa na riadení hromadného informačného prostriedku môže podieľať redakčná rada. Rozsah jej účasti na riadení hromadného informačného prostriedku, jej zodpovednosť, spôsob vymenovania a odvolávania jej členov určí vydavateľ.

Podľa ods. 3 ak vydavateľ určí šéfredaktora, zodpovedá vydavateľovi za obsah jednotlivého vydania hromadného informačného prostriedku, najmä za to, aby obsah hromadného informačného prostriedku neporušil zákonom chránené záujmy spoločnosti občanov a organizácií.

V súlade s citovanou zákonnou úpravou sa vyvíjala aj súdna prax a to v tom smere, že u neoprávnených zásahov vykonaných tlačou (rozhlasom alebo televíziou) treba rozlišovať prípady, keď autorom článku je tretia osoba od prípadu, keď ide o pracovníka vydavateľstva (rozhlasu, televízie). Ak je pisateľom článku uverejneného v tlači osoba rozdielna od pracovníkov vydavateľskej organizácie, možno sa domáhať ochrany proti tejto osobe priamo zodpovednej za urobený zásah. Ak je však pisateľom článku (režisérom, redaktorom uskutočnenej relácie programu a pod.), pracovník organizácie, je zásah spôsobený organizáciou, pokiaľ je doložené, že pracovník konal v rámci plnenia úloh organizácie (Zborník stanovísk, správ a rozhodnutí Najvyššieho súdu III str. 181 až 182).

V súlade s uvedenou súdnou praxou ako aj právnou úpravou odvolací súd vyvodil, že pokiaľ bolo v konaní preukázané, že pisateľom sporného článku bol redaktor – zamestnanec vydavateľa príslušného denníka je treba jednoznačne prípadnú zodpovednosť za obsah tohto článku vyvodzovať výlučne u vydavateľa. Takýto záver teda vylučuje priamu zodpovednosť osoby, rozhovor s ktorou bol podkladom pre napísanie článku redaktorom. Takýto záver zároveň vylučuje pasívnu legitimáciu a teda aj priamu zodpovednosť za obsah článku žalovaným.

Vzhľadom na takýto právny záver, ktorý nebol do odôvodnenia prvostupňového rozsudku pojatý, odvolací súd v záujme predídienia tzv. neočakávanému rozhodnutiu vytyčil vo veci odvolacie pojednávanie na ktorom umožnil účastníkom konania ako aj vedľajšiemu účastníkovi vyjadriť sa k uvedenej právnej otázke súvisiacej s pasívnou legitimáciou v konaní.

K stanovisku vedľajšieho účastníka k tejto otázke uvádza, že toto nepovažuje za dôvodné, keďže na zodpovednosti vydavateľa nemení nič skutočnosť, že tento článok vznikol na základe nahrátého rozhovoru so starostom obce, ako ani tvrdená skutočnosť, že pri širšom výklade ho možno považovať za určitú formu inzercie v denníku, ktorú vykonal starosta mestskej časti. V danom prípade totiž zjavne nešlo o článok, ktorý by bol umiestnený v osobitne vyradenej časti denníka vyhradeného pre inzerciu, z ktorého by jasne vyplývalo, že vydavateľ nezodpovedá za obsah takto uverejnených inzercií.

S poukazom na uvedené závery má odvolací súd za to, že žalovaný nie je v konaní pasívne legitimovaný a preto považuje výrok zamietavého rozsudku za vecne správny a takto ho podľa § 219 O. s. p. potvrdil...“

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že na základe zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov bolo v Slovenskej republike na sprístupnenie právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi zriadené Centrum právnej pomoci (ďalej aj „centrum“). S účinnosťou od 1. januára 2012 sa systém sprístupňovania právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi prostredníctvom centra vzťahuje aj na väčšinu konaní pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy (vrátane konania o sťažnosti sťažovateľa, pozn.). S účinnosťou od 1. januára 2012 došlo taktiež k zmene ustanovenia § 30 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého účastníka, ktorý požiada o ustanovenie advokáta, a u ktorého sú predpoklady, aby bol oslobodený od súdnych poplatkov, súd odkáže na centrum. O tejto možnosti súd účastníka poučí.

Ústavný súd z tohto dôvodu už právneho zástupcu v obdobných veciach neustanovuje a sťažovateľ má možnosť obrátiť sa so žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu na centrum.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2012